

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa A. K.

przeciwko Zespołowi Ekonomiczno - Administracyjnemu Oświaty w Ł.

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 lutego 2010 r.,

skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 14 sierpnia 2008 r.,

1. odrzuca skargę,

2. nie obciąża powódki kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia,

3. nie przyznaje pełnomocnikowi powódki zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O. w sprawie A. K. przeciwko Zespołowi Ekonomiczno-Administracyjnemu Oświaty w Ł. o odszkodowanie, wyrokiem z 14 sierpnia 2008 r. zmienił zaskarżony wyrok Sądu

Rejonowego z 20 maja 2008 r. w punkcie II w ten sposób, że oddalił powództwo A. K.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego z 14 sierpnia 2008 r. pełnomocnik powódki zarzucił wyrokowi błędną wykładnię art. 42 § 1 - § 3 k.p. oraz art. 45 § 1 k.p. Jego zdaniem wydanie przedmiotowego orzeczenia spowodowało wyrządzenie szkody przez utratę przez powódkę prawa do słusznego odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie jej warunków pracy i płacy. Przedmiotowe odszkodowanie powinno wynosić 7.293 zł. W skardze wniesiono o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w O. z 14 sierpnia 2008 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

W art. 424⁵ k.p.c. określone zostały wymagania, którym powinna odpowiadać skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, przy czym w § 2 wskazano wymagania formalne przewidziane dla pisma procesowego, a w § 1 wymienione zostały wymagania istotne skargi. Przyjęta została zatem zasada analogiczna do uregulowania w art. 398⁴ k.p.c. skargi kasacyjnej.

W myśl artykułu 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części; 2) przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie; 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne; 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy; 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe; 6) wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem. Ponadto § 2 stanowi, że skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego. Każde z

sześciu wymagań z art. 424⁵ § 1 k.p.c. jest indywidualne i niezależne, a zatem każde powinno być wyraźnie wyodrębnione i wypełnione. Brak choćby jednego z nich powoduje, że skarga jest dotknięta istotną wadą, nienaprawialną w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*.

W rozpoznawanej skardze niepowołano przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (art. 424⁵ § 1 pkt 3). Wymóg ten jest samoistny i niezależny od wymogu wskazania podstaw skargi o stwierdzenie niezgodności. Należy podkreślić, że postawienie przez prawodawcę jako dwu odrębnych wymagań przytoczenia podstaw i ich uzasadnienia oraz wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, było zabiegiem w pełni świadomym i uzasadnionym. Jak podkreślił Sąd Najwyższy w postanowieniu z 27 stycznia 2006 r. III CNP 23/05 (OSNC 2006 nr 7-8, poz. 140), instytucja skargi, o której mowa, została ustanowiona w celu stworzenia możliwości realizacji uprawnień wypływających z art. 417¹ § 2 k.c., zagwarantowanych w art. 77 ust. 1 Konstytucji, przewidującym odpowiedzialność Skarbu Państwa za szkody wyrządzone przez niezgodne z prawem działania przy wykonywaniu władzy publicznej. Jest w tej sytuacji oczywiste, że niezgodność z prawem, uzasadniająca odpowiedzialność Skarbu Państwa musi być – już na etapie wnoszenia skargi – jasno określona przez wskazanie przepisu, z którym skarżone orzeczenie jest niezgodne. Po drugie, przepisy wskazane jako naruszone w ramach podstaw nie muszą być – i często nie są – tożsame z przepisami (przepisem), z którym orzeczenie jest niezgodne. Z tych przyczyn, zważywszy także na względy czysto normatywne, tj. na konstrukcję art. 424⁵ k.p.c., należy przyjąć, że nie stanowi spełnienia wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. odwołanie się do podstaw skargi lub ich uzasadnienia. W przedmiotowej skardze powołano podstawy, ale nie wskazano przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, należy zatem uznać, że skarga nie spełnia omawianego wymagania. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2006 r. I BP 11/06, OSNP 2007 nr 21-22 poz. 319; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2006 r. I CNP 12/06, niepubl.).

Odnośnie do żądania zasądzenia kosztów pomocy prawnej świadczonej z urzędu podnieść należy, że w niniejszej sprawie „pomoc prawna” udzielona

powódce polegała na sporządzeniu niespełniającej wymagań konstrukcyjnych skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku. Dlatego brak jest podstaw, by z mocy przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz. U. Nr 163, poz.1349 ze zm.), przyznać mu zwrot tych kosztów. Z tych względów Sąd Najwyższy postanowił jak w pkt 3 sentencji.

Niniejsza skarga, jako niespełniająca wymagań z art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c., podlega odrzuceniu przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.